

[Statsministeren.]

iagttagelse, hvad Regeringen foretager sig, men den store, betydningsfulde Faktor indenfor Erhvervslivet, som Socialdemokratiet repræsenterer, har desværre hidtil blankt nægtet at medvirke til en Billiggørelse af Produktionen, og saa længe Socialdemokratiet fastholder dette Standpunkt, skulde det være det sidste Parti, der rettede Bepjævelser mod Regeringen. En Hovedaarsag til den vedblivende store Arbejdsløshed — om end den aabenbart er i Aftagende, idet den er betydeligt mindre i Aar end forrige Aar, navnlig naar henses til de forskellige Vejrforhold i de to Vintre — findes netop i Socialdemokratiets haardnakkede Modstand mod den fornødne Tilpasning af vort Erhvervslivs Omkostningsbudget, den Tilpasning, som i dette Øjeblik er den første og vigtigste Betingelse for, at Arbejdsløsheden paa afgørende Maade kan indskrænkes. Socialdemokratiet optræder jo her i Salen og ude paa Møder overfor Befolkningen som de arbejdsløses eneste og sande Venner. Ja, hvis Tale om Arbejdsløshedens Ulykker kunde nytte, og en Kappelstrid om at overgaa hinanden i Beskrivelser af, hvor ulykkeligt de arbejdsløse er stillede, kunde nytte, saa var Socialdemokraterne de arbejdsløses sande Venner, men Sandheden er den, at der er intet Parti, der har saa stor Lod og Andel i Arbejdsløsheden som netop Socialdemokratiet. (Jønson: Svindlernel). Ja, der er ingen Mangel paa Slagord, men det, jeg har sagt her, er Sandheden og Forklaringen paa, at vi fremdeles har den store Arbejdsløshed. Men jeg forstaar meget godt, at de Herrer hele Tiden ønsker at snakke om noget andet og ikke vil ind paa det, som er det afgørende; det gælder stadig om at dreje Diskussionen hen paa Statens og Regeringens Foranstaltninger og, naar det ikke længere forslaar, saa at se sig om efter nogle Udveje eller nogle Kommissioner — saa gaar det nok! Men den egentlige Aarsag til Arbejdsløsheden ønsker de Herrer ikke at tale om, den Aarsag, som de Herrer selv har Hovedansvaret for baade gennem deres almindelige Politik og deres Indflydelse i Fagforeningerne.

De Herrer ynder, som sagt, at fremstille sig som Arbejderstandens Venner og mener, at vi andre kun staar her og ønsker at trykke Arbejderstanden ned til at være et Proletariat, eller hvad man nu kalder det. (Hør!). Ja, det er kun Tale hen i Vind og Vejr. Der er ingen her, som ønsker at trykke en saa stor Del af Befolkningen ned. Sandheden er den, og det maa de Herrer dog kunne sige selv, at der er ingen, som er imod Arbej-

derstanden, men derimod er der en Del i vort Folk, som har opdaget, hvor ødelæggende og hvor nedbrydende de Herrer Politik er og den dertil knyttede Agitation overfor Arbejderstanden. Socialdemokratiet burde ganske vist være Arbejderstandens bedste Venner, eftersom det jo er Arbejderstandens Tillid, der har gjort Socialdemokratiet til Folketingets største Parti, men det forekommer mig, at naar man ser paa Arbejderstandens samlede Interesser, er det en meget daarlig Maade, Socialdemokratiet varetager disse Interesser paa. At den danske Arbejderstand som Helhed har daarlige Kaar i Øjeblikket og lider ilde, kan jo alle se, men hvorfor gør den det? Fordi Arbejderne i Stedet for at blive vejledt bliver vildledt. Det gælder for Arbejderne som for alle andre i vort Land, at man maa tilpasse sig efter de Kaar, Tiden byder, man maa bøje sig for Tidens Krav — og Tidens Krav er i Øjeblikket først og fremmest: mere Arbejde og dygtigt Arbejde og dernæst Arbejde paa de Vilkaar, som Tiden overhovedet kan byde.

Jeg er fuldkommen enig i den Betragtning, at det i Øjeblikket gælder om at faa Virksomhederne i Gang og faa Arbejdsløsheden afskaffet, men det naas aldeles ikke ad de Veje, som Socialdemokratiet peger paa, tværtimod, disse Veje fører kun dybere ind i Krise og Arbejdsløshed. Det, som det nu gælder om, er at faa alle arbejdsvillige i vort Folk i Arbejde, og naar det er sket, er Tiden atter inde til at arbejde for Fremstød i Retning af at bedre Livsvilkaarene for den samlede Arbejderstand. Det forekommer mig — men jeg ved jo, at jeg ikke har Ørenlyd, hvad jeg meget beklager —, at Socialdemokratiet hellere skulde varetage Arbejderstandens Interesser ved i Forstaaelse og Samarbejde med Repræsentanter for andre Erhvervsfaktorer — der ogsaa har deres Ansvar naturligvis — at søge at finde den Vej, ad hvilken det er muligt at faa Virksomhederne i Gang. Den Tale, som det ærede Medlem Hr. Stauning nu har holdt, hjælper i hvert Tilfælde ikke, og jeg tror heller ikke, at det paa afgørende Maade hjælper at nedsætte en lille Sommerrigsdag paa 15 Medlemmer til at tage alle disse Spørgsmaal under Behandling. Jeg beklager, at det ærede Medlem har anset det for nødvendigt at holde en saadan Tale, men det har maaske været nødvendigt for det ærede Medlem og hans Parti, og saa maa vi naturligvis tage det, som det er.

Jeg kan ikke slutte disse Bemærkninger uden at sige, ligesom jeg sagde til at begynde med, at det forekommer mig, at ikke